

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 436/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Tpo/24/2024 z 29. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 23 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 8Tpo/24/2024 z 29. novembra 2024. Sťažovateľ navrhuje zrušiť jemu napadnutým uznesením krajského súdu nariadený probačný dohľad, ako aj uložené povinnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Poprad uznesením sp. zn. 8Tp/92/2024 z 30. októbra 2024 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku prvostupňové uznesenie okresného súdu zrušil, sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nariadil nad ním dohľad probačného a mediačného úradníka, pričom mu zároveň uložil aj adekvátne povinnosti.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta, že toto uznesenie „neobsahuje odôvodnenie, čím má uznesenie vadu a nie je preskúmateľné“, a zároveň len vo všeobecnosti namieta, že „neexistujú dôvody väzby, nahradenia väzby ani dôvody trestného stíhania sťažovateľa“.

II. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je ako celok potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu nedostatku právneho zastúpenia sťažovateľa [§ 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde], a zároveň je ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

II.1. Nedostatok právneho zastúpenia:

6. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak § 34 ods. 2 alebo § 35 zákona o ústavnom súde neustanovuje inak. Podľa § 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak je navrhovateľ advokátom, nemusí byť v konaní zastúpený.

7. Jednou z procesných podmienok konania pred ústavným súdom je povinnosť navrhovateľa byť zastúpený advokátom, ak ním sám navrhovateľ nie je (§ 34 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde). Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Aktuálna ústavná sťažnosť bola zjavne signovaná a podaná samotným sťažovateľom s tým, že k nej bolo pripojené „Plnomocenstvo“, ktorým sťažovateľ 16. decembra 2024 splnomocnil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], aby ho zastupovala v konaní pred ústavným súdom.

9. Zo svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (predmetnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa predchádza jeho 39 podaní), ako aj z napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd zistil, že fyzická osoba s rodným číslom [REDAKOVANÉ] je v registri fyzických osôb vedená ako [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a že táto osoba bola s účinnosťou od 23. apríla 2022 vyčiarknutá zo zoznamu advokátov (porovnaj skoršie rozhodnutia vo veciach ústavných sťažností sťažovateľa, napr. IV. ÚS 551/2022, III. ÚS 281/2023, II. ÚS 520/2023, I. ÚS 243/2024, I. ÚS 312/2025). Rovnako ústavný súd považoval za preukázané, že sťažovateľom splnomocnená osoba [REDAKOVANÉ], resp. [REDAKOVANÉ] (t. j. jeho matka) nie je advokátkou (pozri I. ÚS 243/2024, I. ÚS 312/2025).

10. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ už nie je v súčasnosti advokátom (§ 34 ods. 2 zákona ústavnom súde) a zároveň nie je v konaní pred ústavným súdom advokátom zastúpený (§ 34 ods. 1 v spojení s § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Táto okolnosť zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (I. ÚS 312/2025).

II.2. Zjavná neopodstatnenosť:

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v prvom rade namieta, že toto uznesenie je nepreskúmateľné, keďže neobsahuje odôvodnenie, na preukázanie čoho sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil verziu napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2024, ktorá obsahuje iba záhlavie, výrok a poučenie.

13. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že v rámci konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 312/2025, v ktorom rozhodoval o nasledujúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 23. decembra 2024 (smerujúcej o. i. aj opätovne proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 29. novembra 2024, pričom ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol uznesením č. k. I. ÚS 312/2025-24 z 29. mája 2025, pozn.), si ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania vyžiadal od okresného súdu o. i. aj kópiu napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2024, pričom kópia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorú ústavnému súdu zaslal okresný súd, obsahuje (na rozdiel od kópie napadnutého uznesenia priloženej sťažovateľom k ústavnej sťažnosti) aj podrobné odôvodnenie v rozsahu 10 strán.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietku sťažovateľa o úplnej absencii odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2024 nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú konformitu napadnutého uznesenia, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3. Nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí:

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v druhom rade vo všeobecnosti namieta, že „*neexistujú dôvody väzby, nahradenia väzby ani dôvody trestného stíhania sťažovateľa*“.

16. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa poukazuje na to, že jednou zo základných zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti je, že ústavná sťažnosť musí o. i. obsahovať aj relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného

porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Z uvedeného vyplýva, že v ústavnej sťažnosti je nevyhnutné uviesť konkrétne dôvody, resp. náležité konkrétne odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv spočívať. Inak povedané, z požiadavky relevantného ústavnoprávneho odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že v ústavnej sťažnosti je potrebné konkrétne reagovať na konkrétnu argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení napádaného rozhodnutia, resp. je potrebné relevantne rozporovať konkrétne závery, ku ktorým sa dospelo v odôvodnení napádaného rozhodnutia (II. ÚS 225/2024, II. ÚS 150/2025).

17. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že konanie o ústavnej sťažnosti nemá charakter nesporeného konania a nie je ovládané vyhľadávacou zásadou, ale striktne prejednávajúcou zásadou, v dôsledku čoho ústavný súd sám iniciatívne neprehodnocuje arbitrárnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ale postupuje výlučne na podklade obsahového návrhu (námiatok v ňom obsiahnutých) na začatie konania, ktorý je mu predložený sťažovateľom, ktorý musí byť zastúpený právnym zástupcom (IV. ÚS 452/2024, II. ÚS 150/2025).

18. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje uvedenie akýchkoľvek konkrétnych dôvodov, resp. náležité konkrétne odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu spočívať. Sťažovateľ totiž v ústavnej sťažnosti uplatňuje námietky iba proti záverom krajského súdu, pričom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky len v rovine úplne všeobecnej argumentácie uvádza, že „*neexistujú dôvody väzby, nahradenia väzby ani dôvody trestného stíhania sťažovateľa*“. Sťažovateľ teda v ústavnej sťažnosti vôbec nereaguje na konkrétnu podrobnú argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, resp. sťažovateľ vôbec nerozporuje konkrétne závery, ku ktorým krajský súd, reagujúc na sťažnostné námietky sťažovateľa, dospel v odôvodnení napadnutého uznesenia. V ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak absentuje akýkoľvek argumentačný podklad vo vzťahu k dôvodom uvedeným v napadnutom uznesení krajského súdu, ktorý by ústavnému súdu umožňoval správnosť záverov najvyššieho súdu preskúmať (m. m. II. ÚS 150/2025).

19. Ústavná sťažnosť sťažovateľa tak nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

20. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku jeho ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

21. Navyše postup ústavného súdu pri konštatovaní nedostatku odôvodnenia ústavnej sťažnosti (rovnako aj nedostatku právneho zastúpenia) musí byť sťažovateľovi vzhľadom na množstvo ním doteraz podaných ústavných sťažností, doručených odpovedí a poučení zo strany ústavného súdu už takmer notoricky známy (I. ÚS 312/2025).

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietol v tejto časti aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

23. Vychádzajúc z už uvedeného, tak možno zhrnúť, že ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pri vzájomnej kumulácii dôvodov ako celok podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právneho zastúpenia, v časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť a v časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, a to bez predchádzajúcej výzvy podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu